

מועד קטן יא

מעשה: רב שרא לחייה בר אשי למיגדל אוהרי בחולא דמועדא.
שאלה: מאי טעמא?

תשובה: מעשה הדיוט הוא, אבל איזלי - אסור, מאי טעמא - מעשה אומן הוא.
מעשה: רב יהודה שרא לאמי תנורא למיגדל תנורי, ולרבה בר עשבי למיגדל מהולתא.

קושי: איני? והא תני רבה בר שמואל: **ושרין שאין גודלין תנור לכתחילה!**
תירוץ: לא קשיא: כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.

משנה. עושיין מעקה לגג ולמרפסת מעשה הדיוט, אבל לא מעשה אומן.
שפין את הסדקין ומעגילין אותן במעגילה ביד וברגל, אבל לא במחלצים.
הציר והצינור והקורה והמנעול והמפתח שנשברו - מתקנן במועד, ובלבד שלא יתכוין לעשות מלאכתו במועד.
וכל כבשין שהוא יכול לאכול מהן במועד - כובשין.

עושיין מעקה לגג ולמרפסת מעשה הדיוט
שאלה: היכי דמי מעשה הדיוט?

תשובה 1: רב יוסף אמר: בהוצא ודפנא.

תשובה 2: במתניתא תנא: **צר בצרור ואינו טח בטיט.**

שפין את הסדקין ומעגילין אותן במעגילה.

קושי: השתא במעגילה אמרת שרי, **ביד וברגל** מיבעיא?

תירוץ: הכי קאמר: שפין את הסדקין ומעגילין אותן כעין מעגילה ביד וברגל, אבל לא במחלצים.

הברייתא	המשנה	סתירה
עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים כו'. עד ימיו - אין, מכאן ואילך - לא!	הציר והצינור והקורה והמנעול והמפתח שנשברו מתקנן במועד	
בדנפחי	בדנגרי	הצעה לפתרון
מתקיף לה רב חסדא: יאמרו קלא רבה - אסיר, קלא זוטא - שרי!	במגלי	דחייה
בחציני	קודם גזירה	פתרון 1 - רב חסדא
לאחר גזירה	רבי יוסי.	פתרון 2 - רב פפא
רבי יהודה	דאמר רבי יצחק בר אבדימי: מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד - דלא כרבי יוסי.	פתרון 3 - רב אשי

פסיקת הלכה כר' יוסי: אמר רבינא: כמאן מדלינן האידנא קביותא דדשא בחולא דמועדא, כמאן - כרבי יוסי.

כבשין שהוא יכול לאכול במועד - כובשין.

גירסה 2	גירסה 1	מעשה
שרי להו רבא מיצד, מיזל, אייתויי, ומימלח.	בדיתא לבאי כוורי. אזיל כולי עלמא צוד, אייתו כוורא.	
	שרא להו רבא למימלח מינייהו.	פסיקת רבא
	אמר ליה אביי: והא תנן: כבשין שהוא יכול לאכול מהן במועד - כובשין!	קושי אביי על פסיקתו
אמר ליה: הני נמי מיתאכלי אגב איצצא. כי הא דשמואל עבדו ליה שיתין איצצי, ואכל.	אמר ליה: כיון דמעיקרא אדעתא דאכילה אייתינחו, ואי שביק להו פסדי - כפרקמטיא האבד דמי, ושרי.	תירוץ רבא

עוד מעשים שהוציאו את המלח ואכלו דגים מלוחים לפני שהיו מוכנים: רבא איקלע לבי ריש גלותא, עבדי ליה שיתין איצצי ואכל.
רב איקלע לבי רב שפיר, אייתו לקמיהו ההוא כוורא, תילתא בישולא, תילתא מילחא, ותילתא טוויא.

טיפים מאדא ציידא : אמר רב :

- אמר לי אדא ציידא, כוורא סמוך למיסרחיה מעלי.
- אמר לי אדא ציידא : כוורא, טווייא באחוח, אסוקיה באבוה, מיכלי בבריה, אשתי עליה אבוה.
- אמר לי אדא ציידא : כוורא תחלי וחלבה ליטעון גופא ולא ליטעון פוריא.
- אמר לי אדא ציידא : כוורא, תחלי, וחלבה - מיא ולא שיכרא, שיכרא ולא חמרא.

משנה. מי שהפך את זיתיו, ואירעו אבל או אונס, או שהטעוהו פועלים - טוען קורה ראשונה, ומניחה לאתר המועד, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר: זולף וגומר וגף כדרכו.
קושי: פתח באבל וסיים במועד!

תירוץ 1: אמר רב שישא בריה דרב אידי: זאת אומרת דברים המותרין במועד - אסורים בימי אבלו.

תירוץ 2: רב אשי אמר: לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא בימי אבלו דמדרבנן הוא, ושרי, אלא אפילו במועד, דאיסור מלאכה מדאורייתא, במקום פסידא - שרו רבנן.

חיזוק לדברי רב שישא: תניא כוותיה דרב שישא בריה דרב אידי (דעת תנא קמא):

תנא קמא	רבי יהודה	רבן שמעון בן גמליאל
אלו דברים העושין לאבל בימי אבלו: זיתיו הפוכין - טוענין לו, וכדו לגוף, ופשתנו להעלות מן המשרה. וצמרו להעלות מן היורה, ומרביצים שדהו משתגיע עונת המים שלו.	אף זורעין לו שדה ניר, ושדה העומדת לפשתן. אמרו לו: אם לא תזרע בבכיר - תזרע באפל, אם לא תזרע פשתן - תזרע ממין אחר.	זיתיו הפוכין ואין שם אומן אלא הוא, כדו לגוף ואין שם אומן אלא הוא, פשתנו להעלות מן המשרה, וצמרו להעלות מן היורה ואין שם אומן אלא הוא - הרי זה יעשה בצניעא. יתר על כן אמר רבן שמעון בן גמליאל: אם היה אומן לרבים, וספר ובלן לרבים, והגיע עת הרגל ואין שם אומן אלא הוא - הרי זה יעשה.

המשך הברייתא: האריסין והחכירין והקבלנין - הרי אלו יעשו אחרים בשבילן. החמרין הגמלין והספנין - הרי אלו לא יעשו. ואם היו מוחכרין או מושכרין אצל אחרים - הרי אלו יעשו. שכיר יום, אפילו בעיר אחרת - לא יעשה. היתה מלאכת אחרים בידו, אף על פי שבקיבולת - לא יעשה. קושי על דברי הברייתא: אף על פי שבקיבולת, ולא מיבעיא שאינה קיבולת! אדרבה, קיבולת כדידיה דמי!

תירוץ: אלא, אימא: בין קיבולת בין שאינה קיבולת לא יעשה.

המשך הברייתא: היתה מלאכתו ביד אחרים, בביתו - לא יעשו, בבית אחר - יעשו.

מעשה: מריון בריה דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא הוה להו ההוא גמלא דתורא בהדי הדדי, איתרעא ביה מילתא במר בריה דרב אחא בריה דרבא, ופסקיה לגמליה.

קושי על המעשה: אמר רב אשי: גברא רבה כמר בריה דרב אחא עביד הכי? נהי

דלפסידא דידיה לא חייש, אדאחרים לא חייש! והא תניא: **אם היו מושכרין או**

מוחכרין אצל אחרים - הרי אלו יעשו!

תירוץ: הוא סבר: אדם חשוב שאני.

